

ten«. Det ville være mere symmetrisk, men det er jo ikke noget at bygge fremtiden på.

Reaktionen kommer selvfølgelig, fordi hele debatten om økonomisk og politisk selvstændighed altid ender med, at vi diskuterer de økonomiske tommelskruer, og den dominerer også hele den interne debat i Færøerne, der i bogstaveligste forstand bliver blokpolitik.

Min opfordring skal igen lyde til både regeringen og Folketingets partier: Lad os nu tale om forholdet Danmark-Grønland-Færøerne ud fra et storpolitisk og internationalt perspektiv, så vi ikke står tilbage med denne ufrugtbare diskussion og konflikt, hvor der aldrig hersker ligestilling eller symmetri mellem parterne, og hvor den ene part altid skal sætte sig i et fornedrende modtagerforhold og bede om velvilje fra dansk side for noget så basalt som at træffe afgørelser om at tage ansvaret for sin egen fremtid.

Jeg skal slutte med at oplyse, at på Færøerne behandler vi i øjeblikket et lovforslag fra mit eget parti om at oprette en økonomisk fond, som ikke blot skal kunne huse indtægter fra mulige olieindtægter og mulige privatiseringer, men også det danske bloktilskud. Dermed kunne vi finde en ordening, hvor vi selv kunne aftrappe bloktilskuddet, og hvor vi så, når det var overstået, kunne bruge pengene til investeringer i fremtiden. Jeg håber ikke, at der vil komme nogen negative reaktioner i det danske Folketing på denne sag, som der gjorde for 4 år siden, for jeg synes, det vil være en løsning, som gør det dansk-færøske forhold ære.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til hr. Høgni Hoydal, og så bliver det finansministeren, som får ordet.

Finansministeren (Thor Pedersen):

Tak, hr. formand.

Jeg vil gerne starte med at knytte et par enkelte kommentarer til hr. Høgni Hoydals indlæg, som jeg fandt meget uvenligt, og sige, at der skal være en fri debat. Det er der i Folketinget, det er der på Færøerne, og det er der i Grønland, og så skal det også være. Men der er én ting, der står klokkeklart: Det færøske folk bestemmer selv sin egen fremtid. Det er også svaret til hr. Lars-Emil Johansen: Det grønlandske folk bestemmer selv sin fremtid, sådan er det.

Vi respekterer de aftaler, der indgås mellem hjemmestyre og regering, men de hviler jo på de ønsker, man har om selvstyre eller selvstændighed, eller hvad det er, folkene ønsker. Det er den

dybeste form for respekt. Regeringen er tilhænger af rigsfællesskabet, det har vi aldrig lagt skjul på. Vi synes, det har mange værdier, og at det rummer mange gode muligheder, men i sidste instans er det altså det færøske folk selv, der bestemmer efter eget valg, og det samme gælder det grønlandske folk. Derom kan der ikke herske tvivl.

Det har været interessant at lytte til debatten og samtidig tænke på, hvor meget nyt der egentlig er kommet frem. Nu skal jeg jo ikke kommentere alt, hvad der er sagt, det tror jeg også mange vil have sig frabedt i al almindelighed, for det er måske ikke første gang, det er hørt og sagt. Men vi har altså fremlagt et finanslovsforslag, som endnu en gang dokumenterer, at Danmark sammen med Sverige er det land i verden, der bruger den største andel af den samlede produktion på offentlig service, og den andel har aldrig været større. Det er også sådan, at det antal offentlige servicetilbud, vi reelt giver, heller aldrig har været større, så det er altså ud fra det niveau, vi i øvrigt må drøfte, hvad det rent faktisk er, der er til behandling.

Kl. 17.45

Det er rigtigt, som det er blevet sagt, at der ikke er de store overraskelser, og derfor vil man også kunne konstatere, at det er et valgløfte, der er opfyldt, fordi vi hele tiden har sagt, at det, vi lover før et valg, gennemfører vi efter valget. Vi siger, hvad vi gør, og vi gør, hvad vi siger. Det er sådan set parolen, og derfor er det rigtigt, at der ikke er så meget nyt. Nej, det er en præcis indfrielse af de løfter, som er afgivet, og som står i regeringsgrundlaget, som vel er det mest omfattende regeringsgrundlag, nogen dansk regering nogen sinde har nedfældet i forbindelse med sin konstituering. Jeg har ikke set noget lignende tidligere.

Det er et spørgsmål om stille og roligt at efterleve de løfter, der er givet. Jeg erindrer stadig, at man sagde i valgkampen, at det var meget letsindigt af regeringen at fortælle, hvordan man ville bruge 24 mia. kr. i den næste valgperiode – meget letsindigt, for hvor skulle pengene komme fra?

Det var meget klart præciseret, at det var 2 mia. kr. om året i faste priser, altså en vækst på 0,5 pct. om året. 2 mia. kr. om året var der tale om, og hvad er det, vi rent faktisk har lagt frem i finanslovsforslaget? Det er en præcis efterlevelse af den vækst i det offentlige forbrug, som vi har lovet, nemlig 0,5 pct. svarende til 2 mia. kr. Vi efterlever systematisk de løfter, vi har givet, så vi